



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **EuroZone CZ s.r.o.**, se sídlem Blanická 1008/28, Praha 2, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2024, č. j. 7734/1.30/24-4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 2024, č. j. 51 Ad 2/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále jen „oblastní inspektorát práce“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 21. 3. 2024, č. j. 32577/5.30/20-41 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měla dopustit tím, že podle § 5 písm. e) bodu 2. téhož zákona umožnila cizincům uvedeným ve výroku I. rozhodnutí o přestupku výkon nelegální práce, když tito v rozporu se zaměstnaneckou kartou pracovali jako opraváři a údržbáři domácích spotřebičů v areálu společnosti VSP DATA a.s., ačkoliv měli povolení pro jiný druh práce a odlišné místo výkonu práce. Za uvedený přestupek jí oblastní inspektorát práce uložil pokutu ve výši 2.750.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil výrok I. rozhodnutí o přestupku tak, že text „*umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti*“ nahradil textem „*umožnil výkon nelegální práce ve*

smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023“, text „v areálu spol. VSP DATA a.s. v Sezimově Ústí“ nahradil textem „v areálu spol. VSP DATA a.s., na adrese Průmyslová 1181, 391 02 Sezimovo Ústí“, a text „Kalamparambu Swamina Than Anoop, nar. 4. 9. 1990“ nahradil textem „Kalamparambu Swaminathan Anoop, nar. 4. 9. 1990“. Ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl rozhodnutí o přestupku potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který řízení v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) zastavil pro opožděné zaplacení soudního poplatku.

[4] Krajský soud v napadeném usnesení předestřel, že žalobkyni vznikla podáním žaloby poplatková povinnost podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), kterou však spolu s podáním žaloby nesplnila. Usnesením ze dne 4. 10. 2024, č. j. 51 Ad 2/2024-12, ji proto vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč [viz položka 18 bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků], a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku bylo žalobkyni doručeno v pondělí dne 7. 10. 2024, tudíž lhůta k zaplacení soudního poplatku uplynula v úterý dne 22. 10. 2024. Podle záznamu o složení založeném na č. l. 37 spisu krajského soudu byl soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč na účet krajského soudu připsán až dne 24. 10. 2024, tedy po uplynutí lhůty k jeho zaplacení. Jelikož v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích se k zaplacení soudního poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží, krajský soud dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012-49, podle kterého pojem „zaplacení soudního poplatku“ je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tedy tak, že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu, přičemž dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě právě „záznam o složení“, který je součástí soudního spisu.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému usnesení kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Součástí kasační stížnosti učinila rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Stěžovatelka má za to, že řízení nemělo být zastaveno, napadené usnesení je tudíž nezákonné. Přestože připouští, že k převodu částky soudního poplatku na účet krajského soudu došlo až dne 24. 10. 2024, zdůrazňuje, že prodlení se zaplacením vzniklo v důsledku technické překážky nezávislé na její vůli. Vzhledem ke skutečnosti, že jednatel stěžovatelky, pan Mikhail Egorenkov, se nachází na území Ruské federace, právní zástupce stěžovatelky s ním komunikuje převážně prostřednictvím e-mailu. Poté, co dne 7. 10. 2024 bylo usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku doručeno do datové schránky právního zástupce stěžovatelky, odeslal tento dne 16. 10. 2024 e-mail stěžovatelce i jejímu jednatele s pokynem k úhradě soudního poplatku nejpozději do pátku 18. 10. 2024. Vlivem technické chyby na

pokračování

straně společnosti Microsoft však jednatel stěžovatelky předmětný e-mail obdržel až dne 21. 10. 2024. Společnost INKOROS CZ s.r.o. jakožto poskytovatelka softwarových služeb právnímu zástupci stěžovatelky sdělila, že technické komplikace nastaly z důvodu prováděných změn u poskytovatele licencí, společnosti Microsoft, při spouštění nové verze programu Outlook. Tento program se sice automaticky přepíná ze staré verze na novou, avšak právní zástupce stěžovatelky neměl zvolenou funkci „vyzkoušet nový Outlook“ a v systému pro práci s dokumenty (Praetor) měl jako výchozí aplikaci pro e-mailovou komunikaci nastavenou starou verzi programu Outlook. Při odeslání předmětného e-mailu jej tak systém odeslal až po manuálním otevření staré verze programu Outlook uživatelem, tedy až dne 21. 10. 2024. I když jednatel stěžovatelky svou spolupracovnici v České republice ještě dne 21. 10. 2024 na dálku instruoval k úhradě soudního poplatku v nejbližších dnech, tato tak učinila až dne 24. 10. 2024. Stěžovatelka tudíž uzavírá, že její vůle vždy směřovala k uhrazení soudního poplatku a že kvůli prodlení v délce dvou dnů přichází o možnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, o kterém bylo čtyři roky vedeno správní řízení. Je proto přesvědčena, že její žalobu měl krajský soud projednat.

IV.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Poukazuje na to, že sama stěžovatelka v kasační stížnosti potvrzuje zaplacení soudního poplatku až dne 24. 10. 2024. Tvrzení o tom, že komunikace mezi právním zástupcem a jednatelem stěžovatelky probíhá téměř výlučně prostřednictvím e-mailu, nepovažuje za relevantní, neboť možností komunikace je více. Nadto i stěžovatelka uvádí, že e-mail s pokynem k úhradě soudního poplatku byl otevřen ještě ve lhůtě k jeho zaplacení, a to dne 21. 10. 2024. Soudní poplatek bylo v takovém případě možno uhradit prostřednictvím internetového bankovníctví okamžitě, nebo i osobně prostřednictvím právního zástupce do 22. 10. 2024 na pokladně krajského soudu. Přesto stěžovatelka k úhradě soudního poplatku včas nepřistoupila.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že s ohledem na povahu napadeného usnesení, kterým krajský soud řízení o žalobě stěžovatelky zastavil, přichází v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 2 As 15/2011-111), na něž stěžovatelka správně odkazuje. Nejvyššímu správnímu soudu tak v nyní souzené věci přísluší zabývat se pouze tím, zda je napadené usnesení zákonné, tedy zda bylo namíste řízení o žalobě zastavit pro opožděné zaplacení soudního poplatku.

[11] Stěžovatelka nezákonnost napadeného usnesení konkrétně dovozuje ze skutečnosti, že k prodlení se zaplacením soudního poplatku v délce dvou dnů došlo v důsledku technických potíží nezávislých na její vůli, čímž přichází o možnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného.

[12] Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích, *ve věcech správního soudnictví je poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.*

[13] Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích, *jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení (dále jen "návrh na zahájení řízení").*

[14] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.*

[15] Podle § 47 písm. c) s. ř. s., *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.*

[16] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek při podání žaloby. Krajský soud ji proto usnesením ze dne 4. 10. 2024, č. j. 51 Ad 2/2024-12, vyzval k jeho zaplacení ve výši 3.000 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Zároveň ji krajský soud poučil, že pokud soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatí, řízení zastaví. Usnesení o soudním poplatku bylo právnímu zástupci stěžovatelky doručeno do jeho datové schránky v pondělí dne 7. 10. 2024, tudíž lhůta k zaplacení soudního poplatku uplynula v úterý dne 22. 10. 2024. Podle záznamu o složení založeného na č. l. 37 spisu krajského soudu byl soudní poplatek ve výši 3.000 Kč na účet krajského soudu připsán až dne 24. 10. 2024, tedy po uplynutí soudem stanovené lhůty.

[17] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro zaplacení soudního poplatku rozhodující, aby byl připsán ve stanovené lhůtě na účet soudu (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Afs 95/2018-22; nebo ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 387/2019-29). Krajský soud tudíž správně dovodil, soudní poplatek v daném případě bylo možné považovat za zaplacený až dne 24. 10. 2024, kdy byl podle záznamu o složení připsán na účet krajského soudu. K jeho úhradě tedy došlo až dva dny po uplynutí stanovené lhůty. Ostatně uvedenou skutečnost sama stěžovatelka v kasační stížnosti připouští. V souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích se však k pozdnímu zaplacení soudního poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží. Krajský soud proto nemohl postupovat jinak, než po marném uplynutí lhůty řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavit.

[18] Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatelky, podle níž prodlení se zaplacením soudního poplatku nastalo vlivem technických potíží nezávislých na její vůli. Z obsahu spisu krajského soudu vyplývá a stěžovatelka nepopírá, ba naopak potvrzuje, že usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku bylo doručeno do datové schránky jejího právního zástupce dne 7. 10. 2024. Nicméně ten se podle tvrzení obsažených v kasační stížnosti snažil e-mail s pokynem k zaplacení doručit stěžovateli a jejímu jednateři

pokračování

až dne 16. 10. 2024, tedy až devátý den z celkové patnáctidenní lhůty. Jednatel stěžovatelky pak údajně po zpožděném obdržení e-mailu svou spolupracovnicí v České republice ještě dne 21. 10. 2024 (tedy v době běhu lhůty k zaplacení soudního poplatku) na dálku instruoval k úhradě soudního poplatku v nejbližších dnech. Muselo mu přitom být známo, že jeho úhradu je nutné provést nejpozději následující den (22. 10. 2024). Z uvedeného plyne, že kdyby bylo tvrzení stěžovatelky o technických potížích jejího právního zástupce pravdivé, nejednalo se podle Nejvyššího správního soudu o hlavní příčinu pozdního uhrazení soudního poplatku a nemohl by k ní za stěžovatelkou uváděných okolností přihlídnout. I přes tvrzené technické potíže totiž stále ještě měla, byť již značně omezený, časový prostor k provedení úhrady soudního poplatku včas.

[19] V tomto ohledu je třeba připomenout závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 As 3/2018-32, podle nějž *„jelikož poplatková povinnost vzniká již dnem podání žaloby a správní soud má povinnost účastníka řízení k zaplacení vyzvat, je celkový časový úsek více než postačující ke splnění poplatkové povinnosti (ať si již účastník vybere jakýkoli způsob úhrady). Účastníkům řízení nic nebrání soudní poplatek zaplatit ve stanoveném čase, tudíž je nedůvodné a z hlediska důsledků pro řízení i riskantní s platbou otálet a ponechávat ji až na konec soudem vymezené lhůty.“* Tyto závěry následně potvrdil také Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1334/18, podle kterého *„již samotná povinnost soudů vyzvat poplatníka k úhradě splatného soudního poplatku je do jisté míry beneficiem, jelikož poplatková povinnost je jednoznačně určena zákonem a žalobcům v zásadě nic nebrání, aby ji řádně splnili již při podání žaloby. Pokud tak neučiní, a dokonce tak neučiní ani v dodatečně lhůtě poskytnuté soudem, je zastavení řízení logickým a ústavně konformním důsledkem jejich pasivity“*. Mimoto Ústavní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. II. ÚS 1789/20, shledal, že nedbalost či technická chyba, k níž dojde na straně banky nebo právního zástupce poplatníka, nemůže být zvláštním důvodem pro odklon od dosavadní judikatury.

[20] Jakkoli stěžovatelka namítá, že postupem krajského soudu, který řízení o žalobě z důvodu pozdní úhrady soudního poplatku zastavil, jí byl odepřen soudní přezkum napadeného rozhodnutí, Ústavní soud ale ve svém nálezu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 9/20, dovedil ústavní konformitu postupu podle § 9 odst. 1 poslední věty zákona o soudních poplatcích. Mimo jiné zde poukázal na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* a poznamenal, že *„poplatník by se obecně neměl spoléhat na to, že při poskytnutí soudem druhé příležitosti zaplatit soudní poplatek nenastanou žádné, byť i pochopitelné komplikace, popřípadě že je bude možno vždy nějakou cestou odstranit a opožděné zaplacení soudního poplatku napravit.“*

[21] Kromě toho nic nebránilo, aby ke včasnému zaplacení soudního poplatku stěžovatelka využila svého právního zástupce, kterým byla zastoupena již v řízení před krajským soudem. Ten sice podle svých slov nevěděl o neodeslání e-mailu s pokynem k úhradě soudního poplatku jednateli stěžovatelky, avšak za situace, kdy s ním komunikoval na dálku, a kdy musel o konci stanovené lhůty k zaplacení soudního poplatku vědět, stejně jako i o následku spojeném s jeho opožděnou úhradou, měl v zájmu svého klienta důsledně ověřit, zda skutečně k jeho zaplacení došlo, a pokud nikoliv, adekvátně reagovat jeho neprodlanou a včasnou úhradou ve lhůtě do 22. 10. 2024.

[22] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadené usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyl naplněn.

[23] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti samostatně nerozhodoval, neboť neprodleně po předložení spisu krajského soudu, po poučení účastníků řízení a po shromáždění potřebných podkladů přikročil k jejímu meritornímu posouzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44). Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

VI.

[24] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v tomto řízení úspěšná, a právo na náhradu jeho nákladů proto nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu